

PHẦN V

Am... ầm... ầm...

– An Tâm! Cứu người đi...

Nghe tiếng la của Tử Đăng, An Tâm hốt hoảng chạy ra.

Khi cánh cửa được mở, An Tâm chẳng thấy gì đáng sợ, ngoài nụ cười đáng ghét trên môi Tử Đăng.

– Mi bày trò gì vậy?

– Chẳng có gì.

– Thế sao...

An Tâm chống nạnh:

– Đi đến đâu là ồn ào đến đó. Vắng mặt năm năm, năm năm sau vẫn là thế.

Cô hát mặt:

– Bộ muốn ta bị đuổi sao ?

Tử Đăng trả lời thản nhiên:

– Đúng đó. Mi bị đuổi càng sớm càng tốt.

– Chúa ơi! Cái con này...

An Tâm lắc đầu:

– Không có đức. Ta đầu hàng mi rồi đó, Tử Đăng.

– Ta biết, mi không bao giờ hơn ta về điều này đâu.

Tử Đăng ngang nhiên lách người vào nhà:

– Đang làm gì vậy?

– Nấu ăn.

– Chu choa! Đám đang nhí!

– Thừa quá! Chứ mi không tự nấu ăn sao? Mà nè! Gọi ta như cứu hỏa chỉ để hỏi những chuyện vu vơ đó à?

– Không, còn những chuyện khác đại quan trọng hơn.

An Tâm cộc lốc:

– Chuyện gì? Nói đi!

– Nhưng trước tiên, mi phải đóng cửa nhà lại đã. Chẳng lẽ muốn hàng xóm nghe hết sao?

An Tâm đóng cửa, cô làm bộ mặt hình sự nhìn Tử Đăng:

– Xong rồi!

Không thèm quan tâm đến thái độ của bạn ra sao, Tử Đăng đứng đĩnh đạc ghé ngồi cho mình. Cô đưa mắt nhìn góc trọ của bạn một cách lạ lẫm như chưa từng đến đây bao giờ.

Tức khí, An Tâm hét:

– Nè...

Tử Đăng khoát tay:

– Đừng nôn nóng như thế chứ. Tính khí đó đâu phải của mi.

– Thái độ và hành động của mi như vậy, cả thánh cũng không chịu được... Mi làm ta tức chết đó.

– Thôi thôi, đừng tức nữa, ta sẽ nói. Máy hôm nay Nhất Trung có đến đây với mi không?

An Tâm mím môi:

– Vô duyên vừa thôi nghe Tử Đăng. Mi muốn gì đây?

– Ta quan tâm đến bạn bè thôi mà. Nhất Trung cũng được đấy. Năm năm ta không có ở đây, chẳng lẽ hai người không thân nhau?

An Tâm nhìn Tử Đăng bằng đôi mắt tóe lửa. Cô rít giọng:

– Hôm nay, ta không chửi mi là không được mà.

Tử Đăng:

– Ủ, ta đến đây là muốn nghe mi chửi đó.

– Mi...

Tử Đăng thôi cười, cô nghiêm giọng trước khuôn mặt... đờ đờ sát khí của An Tâm:

– Đừng mang bộ mặt như thế nữa, có được không? Ta có hai chuyện quan trọng để nói với mi nè.

Cô hắng giọng:

– Mi trả nhà này lại đi.

– Trả nhà này thì ta ở đâu?

– Đến ở với ta. Nhà rộng thênh thang, ta ở một mình buồn lắm.

– Không phải mi đang ở với ba nuôi mi sao?

– Đúng là ta ở với ba nuôi, nhưng ba nuôi đã về Mỹ vào đầu tuần trước, mi không nhớ sao? Với lại căn nhà đang ở ba nuôi đã mua cho ta. Mi ở không cần trả tiền nhà đâu mà sợ.

– Ta không sợ điều đó. Nhưng muốn dọn nhà ít nhất cuối tháng đã. Ta mới đóng tiền nhà cách đây hai tuần.

– Vậy cũng được. Nhưng càng sớm càng tốt.

– OK. Mà nè! Mi kêu ta đến ở chung không hồi hận chứ ?

Tử Đăng không hiểu:

– Tại sao phải hồi hận?

– Ừ, thì...

– Mi sợ mi có đôi có cặp, còn ta thì cô đơn sẽ buồn sao? Yên tâm đi! Ta không ganh tị với mi và Nhất Trung đâu. Nhưng đừng nói ta không báo trước, mi và Nhất Trung có bên nhau phải cẩn thận đó, nếu không...

– Nếu không thì sao?

An Tâm ré lên:

– Mi chỉ giỏi suy đoán lung tung. Ta và Nhất Trung không có gì cả.

Tử Đăng nghiêng đầu:

– Thật không? Ta thì thấy khác đó. Từng ánh mắt nụ cười luôn hướng về Nhất Trung, mi yêu Nhất Trung đậm lắm rồi đó, An Tâm.

– Ta...

– Ta tôi gì chứ? Yêu thì nói yêu đi. Ta nhất định ủng hộ mi mà.

An Tâm cúi mặt:

– Đúng là ta có yêu Nhất Trung. Nhưng...

– Sao lại ngập ngừng?

– Hình như Nhất Trung chỉ quan tâm đến ta như một người bạn, một đứa em gái mà thôi. Trái tim anh ấy hướng về nơi khác và thuộc về người con gái khác.

– Không có đâu.

– Ta yêu, chỉ là một tình yêu đơn phương mà thôi. Nhìn lại mình, ta không dám đòi hỏi gì ở Nhất Trung. Anh ấy xem ta là một người bạn đã quá đủ rồi.

– An Tâm!- Tử Đăng ôm vai bạn- Cuộc đời của chúng ta có quá nhiều bất hạnh. Ta tin ông trời sẽ không bạc đãi chúng ta đâu. Rồi Nhất Trung sẽ hiểu được tình yêu của mi. Nếu anh ta không thấy thì anh ta là kẻ ngu nguội.

An Tâm níu lấy tay Tử Đăng:

– Mi đừng bao giờ nói cho Nhất Trung biết là ta yêu anh ấy nha.

– Sao vậy?

– Mi hứa đi!

Biết An Tâm đã có những lý do gì đó, Tử Đăng gật đầu:

– Thôi được. Nhưng mi không được làm khổ chính mình.

– Ừ.

– Ta và mi là hai chị em đã nương nhau từ đó đến giờ. Có gì thì phải nói ra để cùng chia sẻ và giúp nhau. Trong cuộc sống, không có gì là khó khăn nếu ta biết cách vượt qua nó.

– Ta biết rồi. Thế còn mi?

– Ta sao?

An Tâm nói:

– Gặp chuyện gì, có bao giờ mi nói ra không? Đến khi ta biết thì mi mới nói. Cứng đầu không thua kém ai.

– Vấn đề nào ta tự giải quyết được, ta không nên làm phiền đến người khác.

– Thế ư? Như vậy đâu công bằng.

– Ta không cần biết công bằng hay không công bằng với ai, càng giảm phiền phức thì càng tốt. Và bây giờ, ta chính thức làm phiền mi đây. Công ty quảng cáo nơi mi và Nhất Trung làm việc có tuyển nhân viên không?

An Tâm nhú mày:

– Tuyển nhân viên? Hình như là chưa nghe nói. Bộ mi muốn đi làm à?

– Ừ. Hỏi vậy cũng hỏi. Không đi làm thì tiền đâu nuôi sống mình. Bộ mi tưởng ta là tử phú sao? Mi nên nhớ, ta và mi đều là cô nhi đó.

– Mi học gì mà đòi vào công ty quảng cáo làm?

– Kiến trúc.

– Thế sao không tìm việc gì đó đúng ngành mi học? Công ty kiến trúc cũng đầy chứ bộ.

– Tại ta thích vào công ty quảng cáo để được làm chung với mi đó.

Mặt Tử Đăng xịu xuống:

– Nhưng mà bây giờ, công ty mi không tuyển người.

– Công ty ta không tuyển thì còn nhiều công ty khác. Thôi đi, để ta để ý giùm cho.

– Hơi buồn một tí nhỉ!

– Đừng mang bộ mặt đó nữa mà.

An Tâm ấn vai Tử Đăng :

– Mi ngồi đây nha, để ta gọi cho Nhất Trung, xem có giúp gì được cho mi không ?

– Ê!

Nhưng An Tâm đã thoát vào trong, không để cho Tử Đăng nói câu nào.

– Chậc! Nhỏ này thật là...

Ít phút sau, An Tâm trở ra với khuôn mặt hớn hờ:

– Tử Đăng! Mi gặp may rồi.

– Chuyện gì?

– Nhất Trung nói trong nội bộ có tin Công ty Kiến trúc Thái Nguyên đang tuyển nhân viên.

Tử Đăng nhú mày:

– Công ty kiến trúc Thái Nguyên?

– Phải đó. Ngày mai mi mang hồ sơ nộp đi.

– Nhưng họ tuyển về khâu nào?

– Kiến trúc sư.

An Tâm đặt tay lên vai bạn:

– Không nên suy nghĩ nhiều nữa. Có việc thì cứ làm đi.

– Nộp hồ sơ là công ty tuyển ngay sao?

– Ta tin mi sẽ được tuyển. Cho dù giám đốc công ty khó như thế nào, mi cũng sẽ vượt qua được.

– VẬY... vì mi và Nhất Trung, ta sẽ cố gắng.

An Tâm phì cười:

– Đi xin việc cũng vì ta. Thế mai một có vì ta mà lấy chồng không?

– Chuyện đó không nằm trong danh sách. OK.

Tử Đăng đứng dậy xoay một vòng.

– Việc khó khăn coi như đã xong. Bây giờ mi đi với ta nha?

– Đi đâu?

– Thì đi ăn đó. Ta cảm thấy đói bụng.

– Nhưng ta có nấu cơm.

– Để đó mai ăn.

Tử Đăng kéo tay bạn, nhưng An Tâm đã ghì lại:

– Muốn đi cũng để ta thay đồ đã. Chẳng lẽ ăn bận như vậy mà đi ra đường sao?

– Tại ta đói quá nên... quên.

– Đúng là cái tật chết người.

Tử Đăng ngắm bạn:

– Mà mi mặc vậy cũng đâu có xấu đâu. Thoải mái đấy chứ.

– Hứ!

Tử Đăng với theo:

– Nè! Gọi cho Nhất Trung với. Rủ anh ta theo, nếu anh ta rảnh.

Không lâu, hai cô gái xinh như hoa rời khỏi căn phòng trọ bằng chiếc Wave màu đỏ. Một ngày đã hết, chuẩn bị trả lại cho không gian đêm đến, nên từng cơn gió dịu dịu mát thổi qua cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Ngồi phía sau lưng An Tâm, Tử Đăng mặc sức diễn nhiều trò. Cô quay sang trái gờ nụ cười trên gheo nhiều đôi tình nhân xuống phố cuối tuần. Cô quay sang phải chọc phá nhiều em bé đang đi chơi cùng ba mẹ...

Nếu có ai nhìn thấy trong lúc này, thì Tử Đăng hết sức trẻ con. Nụ cười của cô, con người của cô cho thấy cô yêu đời hơn bao giờ hết. Và chắc chắn không ai dám tin rằng cô là một cô nhi.

Tử Đăng nghịch ngợm như một đứa trẻ, làm những người đàn ông đi đường phải chú ý. Trong đó có hai người đàn ông đặc biệt nhất. Họ đã vô tình theo hai cô gái đẹp phía trên cả một đoạn đường dài.

– Bình Nguyên! Mà tính chạy theo hai cô ấy hoài như thế sao?

– Bộ có vấn đề gì sao, Vũ Tuấn?

– Đích thực là có vấn đề rồi. Mà định đeo đuổi cô gái ngồi phía sau hay phía trước?

– Cả hai cô.

– Mà đùa à? Cô gái ngồi phía trước là nhân viên của công ty chúng ta đó.

Bình Nguyên nhíu mày:

– Mà đang nói An Tâm?

– Phải!

– Cô ấy đang làm cho công ty mình, sao tao không biết?

– An Tâm làm bên công ty quảng cáo.

– Thì ra... Tao chỉ biết An Tâm lúc đám tang của xơ Tâm.

- Nhà tình thương của Gò Vấp mà mà đang là Mạnh Thường Quân đó à?
- Ừ.

Bình Nguyên chất lưỡi:

- Tao thật tẻ, không biết gì về nhân viên mình cả.
- Cũng may đó. Mà mà biết nhiều quá, Thái Hà không để cho mà yên đâu.
- Cô ấy không liên quan gì đến tao.

Vũ Tuấn hỏi:

- Còn cô gái ngồi phía sau có nụ cười ngộ nghĩnh, mà mà biết không?
- Tên cô ấy là Tử Đăng, cũng xuất thân là cô nhi. Một điều đặc biệt hơn là Tử Đăng không giống những cô gái khác, cá tính mạnh mẽ, tự tin làm tao chú ý.

Bình Nguyên nói đến đây thì phải dừng lại vì đèn đỏ. Do gần xe Tử Đăng và An Tâm nên anh không thể nói tiếp.

Ở phía trước, An Tâm và Tử Đăng vẫn vô tư cười nói trong tầm “giám sát” của Bình Nguyên và Vũ Tuấn.

An Tâm hơi nghiêng ra sau hỏi bạn:

- Mi định đi đâu đây?
- Thì đi ăn.
- Nhưng mà ăn ở đâu? Không nói địa điểm, chẳng lẽ chạy mãi ngoài đường hoài sao?

Tử Đăng có vẻ suy nghĩ:

- Mi thích ăn gì?
- Rủ người ta đi ăn thì phải tự chọn đi chứ sao lại hỏi ta?
- Vậy thì ăn lẩu nghe. Lâu rồi ta không có ăn lẩu cá kèo.
- Sao cũng được. Ta đến quán “Mưa Rừng” nha!
- Ừ.

Thế là hai cô gái rẽ trái. Bình Nguyên cũng rẽ theo. Vũ Tuấn ngồi sau chồm lên:

- Đi theo thật hả?
- Hừm! Cùng ăn lẩu nha?
- Thế còn cái hẹn với Thái Hà ở “Phương Thy” thì sao?
- Tao sẽ gọi điện cho cô ấy, bảo có chuyện đột xuất phải làm thì được rồi.

Vũ Tuấn lắc đầu:

– Nói tán gái cho dễ nghe. Mà Bình Nguyên này! Tại sao mà có hứng thú đeo đuổi một người con gái còn trẻ con quá vậy? Tao nhớ sau sự đổ vỡ trong hôn nhân, mà đã không màng đến chuyện tình yêu. Cả Thái Hà luôn bên cạnh mà mà cũng không quan tâm.

– Không phải tao theo đuổi Tử Đăng, mà cảm thấy tò mò và thú vị về tính cách của cô ấy thôi. Tuổi của tao không còn nhỏ để nói chuyện tình với một cô gái trẻ có quá nhiều ước mơ như Tử Đăng đâu.

Vũ Tuấn không bằng lòng:

– Mà nói vậy là không đúng rồi. Tình yêu đâu phân biệt địa vị và tuổi tác, huống chi mà còn đào hoa và phong độ chán. Mà có đeo đuổi một cô gái nào xứng đáng thì Vũ Tuấn này là người đầu tiên ủng hộ mà.

– Thôi, làm ơn cho tao xin đi. Ở nhà có mẹ tao là đủ rồi, thêm mà nữa chắc tao chết mất.

– Bạn bè quan tâm đến nhau thôi mà.

– Mà quan tâm nhiều đến Tú Lâm vẫn tốt hơn. Đừng để cô ấy phải gọi điện cho tao, la lên: “Anh Nguyên ơi! Sao chồng em nhiều việc đến thế?”

Vũ Tuấn phì cười:

– Có bao giờ Tú Lâm gọi điện cho mà chưa?

– Chưa. Bộ mà muốn lắm sao? Nè! Tao không mong có ngày đó đâu đấy. Phụ nữ là chúa phiền phức.

– Nghe mà nói thì mà không có ý định đeo đuổi một ai nữa?

Bình Nguyên ngập ngừng:

– Chuyện đó tao không chắc lắm trong tương lai.

– Nghĩa là còn suy nghĩ?

Vũ Tuấn vỗ tay:

– Tao cũng muốn biết. Tử Đăng là một cô gái như thế nào?

– Nhiều chuyện! Tú Lâm mà nổi giận thì đừng liên lụy đến tao nghe.

– Bạn bè gì kỳ vậy?

Bình Nguyên dừng xe trước quán ăn “Mưa Rừng”. Đúng là Tử Đăng và An Tâm vẫn không thoát khỏi tầm “giám sát” của anh. Họ vào quán và anh cũng vào quán.

Bình Nguyên đập lên vai bạn:

– Sao, có cần gọi điện về báo cáo với vợ không?

– Mà nói vậy, tao thấy mắt mặt quá.

– Thế ư!

Bình Nguyên nhún vai. Anh chọn một cái bàn cách hai cô gái không xa lắm. Vũ Tuấn kể vai bạn:

– Xem ra, mà nói không sai. Tử Đăng quả là cô gái đặc biệt. Tuy tao chưa tiếp xúc với cô ấy, nhưng tao có cảm giác cô ấy không dễ chịu đâu. Phen này Thái Hà mặc sức mà ghen.

– Hai người đã có gặp nhau rồi đấy chứ.

– Thế ai thắng ai?

– Sự im lặng của Tử Đăng làm Thái Hà tức giận. Và cô ấy làm tao cảm thấy xấu hổ.

– Những cơn ghen của phụ nữ ghê gớm lắm. Tại Thái Hà quá yêu mà, nên cô ấy mới có những lời nói khó nghe đó thôi.

– Tao hơi thất vọng về Thái Hà. Nhưng bỏ đi, chúng ta đến đây để ăn lẩu mà.

Bình Nguyên ra dấu cho người phục vụ. Khi phân bàn của anh được mang ra thì Tử Đăng và An Tâm đã ăn uống trong vui vẻ. Cả hai tự nhiên ăn uống cười nói, không chú ý đến không gian bên mình, và cũng đâu hay có người chiếu cố.

Gặp một con cá bỏ vào chén, Tử Đăng nói:

– Ở Mỹ, làm gì được ăn ngon như thế này.

– Bên ấy không có cá sao?

– Ở đâu mà không có cá. Ý ta muốn nói là dù sao khẩu vị ở bên không thích hợp với ta. Mi xem nè! Ăn lẩu chủ yếu là ăn rau. Rau xanh tươi như thế này mới ngon.

– Ngon thì ăn nhiều vào đi.

An Tâm đẩy đĩa rau về phía Tử Đăng:

– Năm năm ở Mỹ thiếu thốn món rau xanh, ta nhường cho mi đó.

– Cám ơn nha. Chẳng bằng mi ăn không nổi nữa chứ tốt lành gì.

– Hứ! Chuyên nghề xấu cho người khác.

Tử Đăng cười:

– Ta đùa thôi, ăn tiếp đi. Sao ăn ít quá vậy?

– Không phải ta ăn ít mà trước khi mi đến, ta có ăn một đón bánh tét rồi, nên bây giờ hơi bị no.

– Xấu chưa. Vậy mà lúc này không nói, im lặng ăn một mình.

– Không phải không nói mà mi không cho ta cơ hội nói. Mới đến là mi đã cuốn theo một cơn lốc lớn, làm hồn phách ta muốn không còn. Nhưng đừng sợ mất phần ăn, một lát về nhà, ta lấy cho.

– Có thể chứ.

An Tâm buông đũa:

– Mi ăn đi nhé!

– Ê! Một cái lẩu to như thế này, làm sao ta ăn cho hết.

– Thì cố mà ăn đi. Ai biểu con mắt mi to hơn cái bao tử chi. Đã bảo đừng gọi lẩu lớn... thế mà không nghe. Để bây giờ ai ăn đây?

An Tâm bung ly nước lên uống. Ánh mắt cô vô tình nhìn về một hướng.

– Là Bình Nguyên! Sao trùng hợp thế này?

Bên kia Bình Nguyên cũng vô tình nhìn lại. Anh gật đầu chào An Tâm như không có chuyện gì.

An Tâm khêu bạn:

– Ê! Oan gia của mi kìa!

– Ai vậy?

– Bình Nguyên.

Theo phản xạ tự nhiên, Tử Đằng đảo mắt một vòng và dừng lại nơi cái bàn cách chỗ cô và An Tâm không xa lắm.

Bình Nguyên cũng ăn lẩu như bọn cô, và hình như ông ta đang ngồi với bạn thì phải.

– Lạ nhỉ! Hôm nay đi với ông ta không phải là cô ả Thái Hà kiêu hãnh?

Lướt qua suy nghĩ đó, bởi Bình Nguyên không làm gì để cô bận tâm. Và Tử Đằng cũng không cần biết anh ta là người tốt hay kẻ xấu.

Vừa định thu ánh mắt về thì Bình Nguyên ngẩng lên, bốn mắt giao nhau làm Tử Đằng hơi bất ngờ. Nhưng cô cũng đủ tự tin để phớt lờ cái chào đầy ngụ ý.

An Tâm bỏ nhỏ:

– Bình Nguyên lúc nào cũng lịch lãm chừng chạc nhỉ?

– Mi đừng vì cái bề ngoài mà sai lầm nhé, An Tâm. Đánh giá một con người không nên nhìn từ một phía.

– Là nhà bảo trợ cho nhà tình thương của chúng ta, ta nghĩ Bình Nguyên có một địa vị và học thức cao.

– Có tiền và muốn làm một việc để người ta chú ý, không nhất thiết là những người có địa vị và học thức cao.

– Mi muốn nói...

An Tâm khoa tay:

– Bình Nguyên không phải là người như mi nói đâu.

Tử Đăng nhún vai:

– Muốn biết chính xác thì làm một cuộc điều tra sẽ rõ.

An Tâm có vẻ suy nghĩ:

– Được thôi. Ta cũng thấy thú vị đấy. Nhưng ta có một sự cá cược.

– Sao?

– Nếu thật sự Bình Nguyên là một người như mi nghĩ, thì ta sẽ làm... nô lệ cho mi suốt đời.

Tử Đăng nhăn mặt:

– Có cần thiết vì một người xa lạ mà ta với mi phải đưa ra nguyên tắc cho nhau không? Nói thật, làm nô lệ không đơn giản đâu, ta khắc nghiệt lắm đó. Suy nghĩ lại đi.

– Mi không dám à?

– Ai nói? Du Tử Đăng này chưa sợ ai bao giờ.

– Thế thì mi nghe tiếp phần thứ hai đây. Đúng thật Bình Nguyên là con người chính nhân quân tử không làm chuyện mờ ám, là một người đàn ông lý tưởng thì ta buộc mi kết bạn với ông ta. Kết bạn trong sự tự nguyện, hòa bình và hữu nghị. Mi thấy sao?

– Cái này...

– Sao hả?

Tử Đăng gật mạnh:

– Được thôi.

– Không hối hận nhé?

– OK.

An Tâm giấu nụ cười. Trò chơi này cô tin rằng cô sẽ thắng và Tử Đăng tất nhiên trở thành bạn của Bình Nguyên. Điều này cô luôn hy vọng, bởi cô tin Bình Nguyên là người đàn ông đúng đắn.

Tử Đăng hất mặt:

– Mi còn suy nghĩ cái chuyện gì nữa để áp dụng cho ta, phải không?

– Không phải. Ta đang nghĩ đến tương lai xem nó thú vị như thế nào.

– Hừ! Mi xong rồi chứ?

- Có gì không?
- Chúng ta về thôi. Tự nhiên ta cảm thấy dị ứng khi ngồi nơi đây.
- Bình Nguyên làm cho mi khó chịu à?
- Nói nhiều quá!

Tử Đăng gọi người tính tiền. Người phục vụ đi lại:

- Thưa, hai cô cần gì?
- Anh tính tiền giúp tôi đi.
- Dạ, ông khách bên kia đã trả rồi ạ.
- Ê...

Tử Đăng quay một trăm tám mươi độ về phía bàn Bình Nguyên ngồi. Nhưng cái bàn đã trống không, ông ta và người bạn đã về từ lúc nào.

Tử Đăng lầm bầm:

– Cái gã Bình Nguyên này, muốn cho tôi thiếu nợ ông à? Hừ! Tuyệt chiêu này thường quá đi.

Người phục vụ hỏi:

- Hai cô cần gì nữa không?

An Tâm khoát tay:

- Không. Cám ơn anh.

Tử Đăng nhìn bạn:

- Tính sao?
- Còn tính gì nữa chứ. Nếu mi không muốn thiếu nợ ông ta thì tìm ông ta mà trả đi.
- Mi tưởng ta không làm được điều đó sao?

Tử Đăng đứng dậy bỏ ra ngoài. An Tâm theo sau, cô chỉ biết lắc đầu cho tính cách của bạn. Những tưởng như thế là không có chuyện gì nữa, nhưng khi ra khỏi quán “Mưa Rừng”, cả hai gặp ngay Thái Hà.

Vừa nhìn thấy hai người, Thái Hà gọi ngay:

- An Tâm! Tử Đăng!

Theo phép lịch sự, Tử Đăng và An Tâm gật đầu chào Thái Hà, chứ thật ra hai cô chẳng muốn tiếp chuyện với con người này tí nào.

- Chào chị!

Thái Hà xởi lời:

– Hai cô đi ăn lẩu à ?

– Vâng. Chị cũng đi đấy phải không?

– Không. Tôi đến tìm Bình Nguyên, vì có người bạn nhìn thấy anh ấy cùng Vũ Tuấn ăn lẩu ở đây. Hai cô có gặp anh Nguyên không?

Tử Đăng trả lời:

– Quán đông người lắm, chúng tôi thì chẳng để ý đến ai. Muốn biết chính xác Bình Nguyên có trong ấy không, chị nên vào mà tìm.

Thái Hà mím môi:

– Bình Nguyên có hẹn với tôi ở nhà hàng “Phương Thy”, tôi chờ mãi anh ấy vẫn không đến. Đúng là đàn ông... vui đâu quên đó.

Tử Đăng bước đi:

– Chị cứ vào ấy mà tìm nhé. Chúng tôi về đây.

– Chào chị!

– Cảm ơn hai cô.

Thái Hà nhìn theo hậm hực:

– Hừ! Muốn qua mặt tao à? Không dễ đâu!

An Tâm chở Tử Đăng, cô hỏi:

– Mi nghĩ gì khi Thái Hà tình cờ đến đây tìm Bình Nguyên hay cố ý?

– Ta không biết và ta cũng chẳng quan tâm.

– Xem ra, Thái Hà yêu Bình Nguyên chứ không phải Bình Nguyên yêu Thái Hà.

– Mi không nên bận tâm chuyện ấy làm gì. Có Nhất Trung rồi thì yên tâm đi.

– Ồ... cái con này! Ta bận tâm là bận tâm cho mi kìa.

– Không cần. Mi đừng bao giờ lặp đi lặp lại vấn đề này với ta nữa nhé. Bây giờ đưa ta về nhà giùm đi.

– Giận à?

– Không. Về nhà ta rồi mi gọi cho Nhất Trung. Ta muốn nhờ Nhất Trung mua giùm một chiếc xe để mai một đi làm cho tiện.

– Vậy cũng được.

Chiếc xe chở hai cô gái hòa vào dòng người. Thành phố về đêm không khí trở nên dễ chịu.